

การพัฒนา รูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ
เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา*

THE DEVELOPMENT OF INTEGRATIVE GROUP COUNSELING MODEL
FOR ENHANCING LEARNING GOAL MOTIVATION OF STUDENTS

ชลพร กองคำ, APN, ปริญญาโท (Chonlaporn Kongkham, APN, Ph.D.)**

Abstract

Objectives: The purposes of this research were to 1) study learning goal motivation of Rachapath University students in Bangkok, 2) develop the integrative group counseling program for enhancing learning goal motivation of the students, and 3) evaluate the effect of integrative group counseling program for enhancing learning goal motivation of the students.

Methods: The subjects composed of 2 groups. The first group of students' learning goal motivation study consisted of 341 students from the faculty of education of Rachapath University in Bangkok. The second group of the study was the 16 students in BSRU whose learning goal motivation scores were lower than 25th percentile and volunteered to attend the experiment. They were then randomly assigned into two groups, classified as an experiment group and a control group. The experimental group received

integrative group counseling model while the control group did not receive any counseling. The research instruments were 1) the demographic data 2) the learning goal motivation scale with reliability coefficient of 0.94, and 3) the integrative group counseling for enhancing learning goal motivation of students with IOC of 0.66-1.00.

Results: 1. The mean scores of total and each dimension of the learning goal motivation of the 341 students were high. The learning goal motivation dimensions included 1) self-efficacy, 2) positive thinking, 3) special goal, 4) self-planning, and 5) self-control.

2. The integrated group counseling program for enhancing learning goal motivation was developed based on integrated the concepts and techniques of existential group counseling theory, cognitive behavioral group counseling theory, and reality group counseling theory. The model composed of three stages that were the

*การศึกษาค้นคว้านี้ได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

**Corresponding author: อาจารย์คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา E-mail: 8888chon2508@gmail.com

initial stage, the working stage, and the terminal stage.

3. The mean scores of the learning goal motivation of the experimental group after the experiment and at the follow up were significantly higher than those before at .01 level. 4) The mean scores of the learning goal motivation of the experimental group after the experiment and at the follow up were significantly higher than those of the control group at .01 level.

Conclusion: The integrated group counseling model can be used for enhancing the learning goal motivation of students.

Keywords: Learning goal motivation, Integrative group counseling model, Students

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อ 1) ศึกษาแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร 2) พัฒนารูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา และ 3) ศึกษาผลของการใช้รูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการในการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา

วิธีการศึกษา: กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง คณะครุศาสตร์และคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 341 คน เป็นกลุ่มที่ใช้ในการศึกษาลักษณะของแรง

จูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา และกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการทดลอง จำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการคัดเลือกนักศึกษากลุ่มที่ 1 มีคะแนนแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา และสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง โดยสุ่มอย่างง่าย (random sampling) เป็น 2 กลุ่ม เป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองได้รับการปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ ส่วนกลุ่มควบคุมให้เป็นไปตามปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป 2) แบบวัดแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .94 และ 3) รูปแบบให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ มีค่า IOC เท่ากับ ได้ค่า 0.66 - 1.00

ผลการศึกษา : พบว่า 1. แรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 341 คน มีค่าเฉลี่ยโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับสูง แรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนรายด้าน ประกอบด้วย 1) การรับรู้ความสามารถแห่งตน 2) การมองโลกทางบวก 3) การกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน 4) ความสามารถในการวางแผน และ 5) การควบคุมตนเอง

2. แรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลอง หลังเข้าร่วมการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการและหลังการติดตามผลสูงกว่าก่อนนักศึกษากลุ่มทดลองเข้าร่วมการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. แรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลอง หลังเข้าร่วมการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการและหลังการติดตามผลสูงกว่าแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุป: รูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ สามารถเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาได้

คำสำคัญ: แรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน รูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ นักศึกษา

ความสำคัญของปัญหา

แรงจูงใจ เป็นปัจจัยหรือพลังที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของแต่ละคน ให้ได้มาในสิ่งที่ต้องการ เกิดคุณค่าแก่ปัจเจกบุคคล และที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้บุคคลประสบความสำเร็จและมีความสุขในชีวิต (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2555; สิริพร ดาวัน, 2555; Atkinson, 1990; Huston, 1985; Kagan & Havemann, 1968 อ้างใน อริยา อุหา, 2546, หน้า 4) และเป็นสิ่งที่ช่วยสนับสนุนให้พฤติกรรมนั้นๆ คงอยู่จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจมีความสำคัญอย่างมากในการเรียนสำหรับนักศึกษา และเป็นพลังขับเคลื่อนที่สำคัญในการส่งเสริมให้บุคคลประสบความสำเร็จ

การที่นักศึกษาจะแสดงพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพได้ดี ควรจะมีทิศทางที่ชัดเจนในการแสดงพฤติกรรม โดยการกำหนดเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง เนื่องจากเป้าหมายมีความสำคัญในการให้จุดหมายในชีวิตเมื่อบุคคลรู้ว่าต้องการอะไรในชีวิตจะพยายามทำอย่างดีที่สุดให้บรรลุสิ่งนั้น เพราะรู้ถึงผลประโยชน์ เป็นป้ายบอกทางให้ชีวิตและช่วยสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้แข็งแกร่งขึ้น เมื่อได้รับความสำเร็จจะรู้สึกภาคภูมิใจ เชื่อว่าชีวิตมีความหมาย (Brecht, 1996 อ้างใน นฤมล สุนสวัสดิ์, 2558, หน้า 23 - 24)

ดังนั้นสิ่งสำคัญที่ควรจะมีในนักศึกษาคือแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน (goal motivation) ซึ่งเป็นสภาวะจิตใจ (psychological) ที่ผลักดันให้บุคคลมีพฤติกรรมไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ อย่างมีทิศทาง เป็นวิถีทาง (means) ที่จะช่วยให้นักศึกษาบรรลุตามความต้องการของตน (สิริพร ดาวัน, 2555, หน้า 4; Deckers, 2002) โดยเฉพาะแรงจูงใจเป้าหมายในวัยรุ่นถือว่ามีความสำคัญดังแมนฟิลด์และวอสนิทซ่า (Mansfield & Wosnitza, 2010) ได้ศึกษาแรงจูงใจของวัยรุ่นตามแนวคิดทฤษฎีเป้าหมายแรงจูงใจ เป็นการมองอนาคตเกี่ยวกับแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนตามบริบท โดยมีสองเป้าหมายคือเป้าหมายทางการศึกษากับความสัมพันธ์ในสังคม ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ของความสำเร็จตามเป้าหมายทางการเรียนและความสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียนวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กัน

สถาบันทางการศึกษาควรจัดประสบการณ์ในด้านต่างๆ ให้กับนักศึกษาเพราะเป็นช่วงวัยที่มีประสบการณ์ชีวิตน้อยและยังต้องปรับตัวในอีกหลายๆ ด้านกับสิ่งแวดล้อมใหม่ การเรียนในรูปแบบที่ต่างจากการเรียนที่ผ่านมา ซึ่งยูดี เทียร์ประสิทธิ์ (2536, หน้า 134) กล่าวว่า การที่นักศึกษาระดับอุดมศึกษาจะสำเร็จการศึกษาตามเป้าหมายที่ตนตั้งไว้นั้น จำเป็นต้องอาศัยพลังใจ และพลังปัญญา โดยเฉพาะพลังใจที่เต็มเปี่ยมพร้อมที่จะผลักดันให้ตนเองเอาชนะปัญหาอุปสรรคทั้งปวงไปได้ด้วยดี โดยให้ผู้เรียนได้มีการตั้งเป้าหมายก่อนการเรียนด้วยตนเอง จะช่วยให้ผู้เรียนมีทิศทาง แต่ถ้าหากนักศึกษาไม่สามารถระบุได้ว่าตนต้องการอะไรจากการเรียนจึงไม่สามารถกำหนดเป้าหมายในการเรียนว่าควรเป็นอย่างไร

ซึ่งส่งผลต่อการสร้างกลวิธีที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของตนเองได้ ทำให้ขาดแรงจูงใจในการเรียน สนใจการเรียนน้อยลง ขาดความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ (ชญัญภาคอุทัย และวรากร ทรัพย์วิระปกรณ์, 2558; พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา, 2543) และจากแนวคิดของ Lunenburg (2011) กล่าวว่า การเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมาย ที่จะประสบความสำเร็จได้นั้น ประเด็นสำคัญอยู่ที่ความสัมพันธ์ระหว่างตัวเป้าหมายกับการลงมือปฏิบัติ จากการศึกษาวิจัยสนับสนุนการคาดการณ์ไว้มากที่สุดคือการปฏิบัติตามเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจงและท้าทาย และการประเมินผลการปฏิบัติตนตามหลักการเหตุผล และสร้างเงื่อนไขที่ยอมรับได้ แรงจูงใจจึงเป็นแรงผลักดันที่สำคัญต่อการตั้งเป้าหมาย

จากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง 5 คน ประเด็นเกี่ยวกับแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน สรุปได้ดังนี้ 1) การกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนและท้าทายความสามารถ 2) ความสามารถในการวางแผน นักศึกษาทราบถึงความต้องการหรือเป้าหมายในการเรียนของตนเอง แล้วจึงวางแผนการเรียนให้สอดคล้องกับตนเอง โดยทำความเข้าใจวัตถุประสงค์รายวิชา กำหนดแผนและเวลา โดยระบุขั้นตอนที่ปฏิบัติได้ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนที่วางไว้ได้ 3) การรับรู้ความสามารถแห่งตน ต้องรู้จักตนเองเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง มั่นใจว่าตนเองทำได้ 4) การกำหนดตนเอง รู้ถึงที่มาหรือเหตุผลในการตัดสินใจแสดงพฤติกรรมว่าตนต้องการให้การเรียนบรรลุเป้าหมาย 5) การควบคุมหรือการนำตนเอง มีเหตุผลให้กับตัวเองเพื่อควบคุมและกำกับตนเองในการพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น โดยให้ความ

สำคัญกับการจัดสรรเวลาให้ชีวิตมีความสมดุลทั้งการเรียนและการดำเนินชีวิต และทบทวนบทเรียนและผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นว่าบรรลุตามเป้าหมายหรือไม่ ถ้าไม่ก็จะพยายามค้นหาวิธีการใหม่มาปรับใช้ให้เหมาะกับตนเองเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ 6) การมองโลกทางบวก มองว่าปัญหาหรืออุปสรรคต่างๆ ที่ขัดขวางการบรรลุเป้าหมายว่าเป็นโอกาสที่จะได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ในการแก้ปัญหา ผลที่ได้จะทำให้เกิดความรู้สึกลึกซึ้ง และมีเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น รู้สึกว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น มีเหตุผลยืนยันว่าตนเองทำได้ มีความสุขและอยากเรียนรู้ตลอดเวลา และในทางกลับกันผลจากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ 5 คน ได้ประเด็นแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนตรงกันข้ามกลับที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่านักศึกษาเหล่านี้ยังขาดแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน หรือมีแรงจูงใจในระดับที่มีพลังแรงจูงใจน้อย จะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการใช้ชีวิตทั้งในปัจจุบันและในอนาคต จากข้อมูลนักศึกษารหัส 2557 ที่พื้นสภาพนักศึกษาเนื่องจากผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดจำนวน 29 คน และรอพิจารณาคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ ในกลุ่มนักศึกษารหัส 2557-2559 จำนวน 28, 52 และ 97 คน ตามลำดับ (สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน, 2560) จะเห็นว่าสถิติมีแนวโน้มสูงขึ้น ส่งผลกระทบต่อหลายด้านทั้งนักศึกษาและครอบครัว สอดคล้องกับการศึกษาของ ทศพร อันสงคราม (2545: 4) พบว่าปัญหาผลการเรียนของผู้เรียนลดต่ำลง เพราะผู้เรียนขาดแรงจูงใจและไม่มีเป้าหมายในการเรียนที่ชัดเจน ทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อแท้ เบื่อหน่ายขาดความกระตือรือร้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อ

ต่อประเทศชาติที่ว่าเป็นความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาและสูญเสียในด้านต่างๆ ที่เกิดจากการลงทุนเพื่อการศึกษา (อนุวัตร ศรีนวล, 2545: 5)

จากการทบทวนวรรณกรรมแนวคิด ทฤษฎีงานวิจัย การสัมภาษณ์นักศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้ประมวลผลและสรุปประเด็นลักษณะของแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนที่จะใช้ในการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาได้ 5 ลักษณะดังนี้ (ทศพร อันสงคราม, 2545; ภวิกา ภักษา, 2559; สิริพร ดาวัน, 2555; หัสดิน แก้ววิจิต, 2559; อริสา ภูริวัฒน์, 2553; Lunenburg 2011) 1) การกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน (specific goal) 2) มีความสามารถในการวางแผน (self-planning) 3) การรับรู้ความสามารถแห่งตน (self-efficacy) 4) การควบคุมตนเอง (self-control) 5) การมองโลกทางบวก (positive thinking)

จากมูลเหตุดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยศึกษาแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน รวมทั้งการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา โดยผู้วิจัยบูรณาการแนวคิดทฤษฎีและเทคนิคในการให้การปรึกษากลุ่มแบบกวนิยม ทฤษฎีการให้การปรึกษากลุ่มแบบรู้จักคิดและพฤติกรรม และทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบกลุ่มเผชิญความจริงมาใช้เป็นแนวทางในการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและบริบทของนักศึกษา ซึ่งการใช้ทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบกลุ่มมีความเหมาะสมกับ

วัยรุ่นมากเพราะในกระบวนการกลุ่มทำให้วัยรุ่นมีโอกาสได้แสดงออกถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตนเอง สสำรวจข้อสงสัยในตนเอง และวัยรุ่นยังได้เรียนรู้ด้วยตนเองทำให้เกิดการตระหนักรู้ถึงสิ่งที่เป็นความสนใจร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม มีความเข้าใจตนเอง และยอมรับตนเอง (Corey, 2004) ผลการศึกษาจะเป็นข้อมูลพื้นฐานที่จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพ
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
3. เพื่อศึกษาผลของการใช้รูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการในการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา โดย
 - 3.1 เปรียบเทียบแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของกลุ่มทดลองที่ได้รับรูปแบบให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผล
 - 3.2 เปรียบเทียบแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับรูปแบบให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ กับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับรูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผล

สมมติฐานการวิจัย

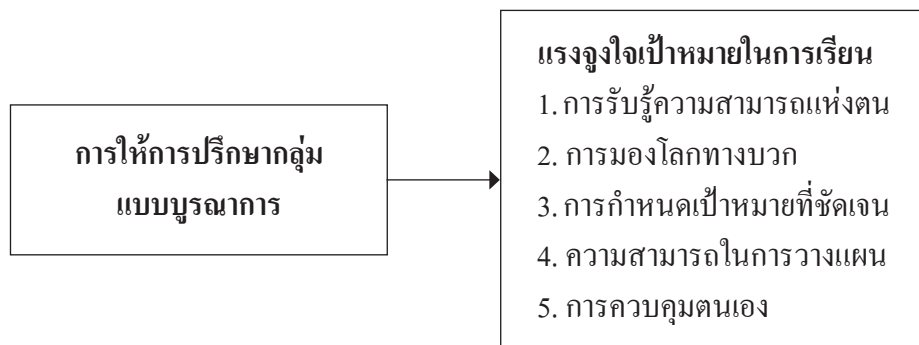
1. แรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของ นักศึกษากลุ่มทดลองที่ได้รับรูปแบบการให้การ ปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ หลังการเข้าร่วมการ ให้การปรึกษากลุ่มและหลังการติดตามผลเพิ่มขึ้น กว่าก่อนเข้าร่วมการให้การปรึกษากลุ่ม

2. แรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของ นักศึกษา กลุ่มทดลองที่ได้รับรูปแบบการให้การ ปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ หลังการเข้าร่วมการ ปรึกษากลุ่มและหลังการติดตามผลเพิ่มขึ้นกว่า แรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษากลุ่ม

ควบคุมที่ไม่ได้รับการให้รูปแบบการปรึกษากลุ่ม แบบบูรณาการ

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการบูรณาการทฤษฎี แนวคิด และ เทคนิคการให้การปรึกษากลุ่มทวินิยม การให้การ ปรึกษากลุ่มแบบรู้คิดและพฤติกรรม และการ ให้การปรึกษาแบบกลุ่มเผชิญความจริงมาเป็น กรอบแนวคิดในการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมาย ในการเรียนของนักศึกษา ดังแผนภาพ

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (quasi experimental research) ชนิดกลุ่ม 2 กลุ่ม แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม วัดก่อน หลังการทดลองและติดตามผล (randomized pretest-posttest follow-up design)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร: เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะ ครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ปีการศึกษา 2/2560

มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร 5 แห่ง จำนวน 2,333 คน

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาแรงจูงใจ เป้าหมายในการเรียนเป็นนักศึกษาครุศาสตร์/ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขต กรุงเทพมหานคร 5 แห่ง จำนวน 2,333 คน คำนวณ ได้ จำนวน 341 คน (Yamane, 1967) และคัดเลือก แบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling)

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ เพื่อการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ที่ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง จากนักศึกษาในข้อ 1.1 ที่มีคะแนนแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา และสมัครใจเข้าร่วมการทดลองรูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน จำนวน 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่าย (random sampling) เป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน โดยกำหนดให้เป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ซึ่งขนาดกลุ่มมีสมาชิก 8 คนนี้เป็นขนาดกลุ่มที่มีประสิทธิภาพที่สุด ตามเกณฑ์แนวคิดของ (Jacobs, Masson, & Harvill, 2002) กลุ่มทดลองได้รับรูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการดูแลตามระบบของมหาวิทยาลัย

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยนี้ได้ผ่านการอนุมัติจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เลขที่ 6101003 และกลุ่มตัวอย่างได้รับการชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการเก็บข้อมูล การดำเนินกิจกรรม และสิทธิของผู้เข้าร่วมที่จะตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมวิจัย โดยไม่มีผลกระทบต่อการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1. แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ภูมิลำเนา มหาวิทยาลัย
2. แบบวัดแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน มีข้อคำถามรวมทั้งสิ้น 42 ข้อ ประกอบไปด้วย

5 ด้าน ได้แก่ **ด้านที่ 1** การรับรู้ความสามารถของตน: 1.1) การรับรู้ศักยภาพของตนเอง 1.2) เชื่อในความสามารถของตนเอง **ด้านที่ 2** การมองโลกทางบวก ประกอบไปด้วย 2.1) มองทุกสิ่งอย่างมีคุณค่า 2.2) รู้สึกประโยชน์ที่ได้รับกับชีวิต **ด้านที่ 3** การกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน ประกอบไปด้วย 3.1) ระบุเป้าหมายและการกำหนดระยะเวลาไว้อย่างชัดเจน 3.2) โอกาสบรรลุผลสำเร็จและการกำหนดผลลัพธ์ที่คาดหวังไว้ **ด้านที่ 4** ความสามารถในการวางแผน ประกอบไปด้วย 4.1) กำหนดแผนงานเป็นลำดับขั้นตอนและกำหนดแผนการปฏิบัติ 4.2) การเตรียมแผนสำรอง และ **ด้านที่ 5** การควบคุมตนเอง ประกอบไปด้วย 5.1) ใส่ใจในการบริหารตนเองมันตรวจสอบผลลัพธ์ของตนเอง 5.2) พยายามเปลี่ยนแปลงตนเอง โดยแบบวัดแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนแต่ละข้อจะมีคำตอบให้เลือกเป็น 5 ระดับ (rating scale) คือ ไม่เป็นจริงเลย (1 คะแนน) จริงเพียงเล็กน้อย (2 คะแนน) จริงปานกลาง (3 คะแนน) ส่วนใหญ่จริง (4 คะแนน) ถึงจริงมากที่สุด (5 คะแนน) มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.219-0.748 และแบบวัดนี้ได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างและในการศึกษาครั้งนี้ทั้งฉบับมีค่าความเที่ยง (cronbach' alpha coefficient) เท่ากับ .946 และค่าความเที่ยงรายด้านเท่ากับ 0.634, 0.724, 0.813, 0.849 และ 0.839 ตามลำดับ และนำไปตรวจสอบ ความตรงเชิงโครงสร้างโดยวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่ 1 (first order confirm factor analysis) และอันดับ 2 (second order confirm factor analysis) ของแบบวัดแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้กับตัวแปรแฝง (Joreskog & Sorbom, 1999) พบว่า

ค่าดัชนีทดสอบความเหมาะสมของโมเดลการวัดองค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับ 1 และอันดับ 2 ของแบบวัดแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา ทั้ง 5 ด้าน อยู่ในเกณฑ์กำหนดทุกค่า แสดงว่า โมเดลการวัดแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา มีลักษณะเหมาะสมกับข้อมูลเชิงประจักษ์

3. รูปแบบให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดและเทคนิคในการปรึกษากลุ่มแบบภวนิยม (existentialism group counseling theory) การปรึกษากลุ่มแบบการรู้คิดและพฤติกรรม (cognitive behavior group counseling theory) และการปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง (reality group counseling theory) ซึ่งมีขั้นตอนการให้การปรึกษากลุ่ม 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นเริ่มต้น ขั้นดำเนินการ ขั้นสรุป จำนวน 10 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ใช้เวลาครั้งละ 90 นาที ซึ่ง Ohlsen (1970) และ Jacobs, Masson, & Harvill (2002) กล่าวว่าไว้ว่าการปรึกษากลุ่มที่มีประสิทธิภาพในการปรึกษากลุ่ม ควรอยู่ที่ 8 -10 ครั้ง แต่แต่ละครั้ง ระยะเวลาไม่ควรต่ำกว่า 90 นาที มีรายละเอียดดังนี้ ครั้งที่ 1-2 ปฐมนิเทศ สร้างสัมพันธภาพและการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา ด้านการรับรู้ความสามารถแห่งตน ครั้งที่ 3-4 การเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาด้านการมองโลกทางบวก ครั้งที่ 5-6 การเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาด้านการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน ครั้งที่ 7-8 การเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาด้านความสามารถในการวางแผน ครั้งที่ 9-10

การเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาด้านการควบคุมตนเอง และติดตามผลหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ โดยรูปแบบให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษานี้ได้รับการตรวจสอบคุณภาพด้วยการวิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) จากผู้เชี่ยวชาญด้านการให้การปรึกษา จำนวน 3 คน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.66-1.00

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. หลังจากผู้วิจัยได้รับอนุญาตทำการวิจัยจากคณะกรรมการจริยธรรมในคนมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ผู้วิจัยขออนุญาตดำเนินการวิจัยจากคณบดีคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานครและติดต่อประสานงานกับอาจารย์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเก็บข้อมูล

2. ผู้วิจัยชี้แจงข้อมูลแก่นักศึกษากลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการวิจัยวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการเก็บข้อมูล การดำเนินกิจกรรม ประโยชน์และสิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัยที่จะตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมวิจัย และนักศึกษาที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัยลงนามยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

3. ผู้วิจัยอธิบายวิธีการเก็บข้อมูลแบบวัดแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนแก่นักศึกษา ผู้เข้าร่วมวิจัยและให้นักศึกษาตอบแบบวัดแรงจูงใจในกลุ่มนักศึกษา 341 คน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ด้วยสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์องค์ประกอบเชิง

ยี่นัยน์วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (one-way repeated ANOVA measurement) และวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำ (two-way repeated ANOVA measurement) ในการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาทางด้านและโดยรวม

ผลการวิจัย

แรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 จำนวน 341 คน มีค่าเฉลี่ยโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับสูง แรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนรายด้าน ประกอบด้วย 1) การรับรู้ความสามารถแห่งตน 2) การมองโลกทางบวก 3) กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน 4) ความสามารถในการวางแผน และ 5) การควบคุมตนเอง

ก่อนการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาทุกกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง หลังการทดลองและหลังการติดตามผล เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1

และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา กับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการให้การปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา ก่อนการทดลอง หลังการทดลองและหลังการติดตามผล และเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 มีการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นและวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (one-way repeated ANOVA measurement) และความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำ (two-way repeated ANOVA measurement)

1. ผลการศึกษาแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาโดยผู้วิจัยนำคะแนนแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา มาหาค่าสถิติพื้นฐานค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยรวมและรายด้าน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา โดยรวมและรายด้าน (n = 341)

แรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน	จำนวนข้อ	Max	Min	Mean	SD	แปลผล
ด้านการรับรู้ความสามารถแห่งตน (self-efficacy)	7	5	1.86	3.93	.49	สูง
ด้านการมองโลกทางบวก (positive thinking)	7	5	2.14	3.89	.48	สูง
ด้านการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน (specific goal)	11	5	2.45	3.91	.49	สูง
ด้านความสามารถในการวางแผน (self planning)	8	5	2	3.81	.57	สูง
ด้านการควบคุมตนเอง (self-control)	9	5	2	3.93	.51	สูง
แรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน(โดยรวม)	42	4.83	2.12	3.90	.43	สูง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 1 พบว่า แรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับสูง (\bar{X} = 3.90, SD = .43)

2. ผลการพัฒนารูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา ได้แก่ การให้การปรึกษากลุ่มที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา ประกอบด้วย 1) ด้านการรับรู้ความสามารถของตน 2) ด้านการมองโลกทางบวก 3) ด้านการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน 4) ด้านความสามารถในการวางแผน และ 5) ด้านควบคุมตนเอง โดยมีการพัฒนา 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 กำหนดเป้าหมายของการให้การปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา ขั้นที่ 2 กำหนดแนวคิดของการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา ขั้นที่ 3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนและศึกษาการสร้างรูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ ทฤษฎีและเทคนิคการให้การปรึกษากลุ่ม ขั้นที่ 4 วิเคราะห์แนวคิด

และหลักการที่สำคัญเพื่อใช้ในการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา ขั้นที่ 5 ดำเนินการสร้างรูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน 1) แนวคิดสำคัญ 2) เป้าหมาย 3) วิธีดำเนินการ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย หลังจากได้รูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา และได้รับการตรวจสอบคุณภาพด้วยการวิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.66-1.00 โดยผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการให้การปรึกษา โดยมีขั้นตอนการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นเริ่มต้น ขั้นดำเนินการ ขั้นสรุป จากนั้นผู้วิจัยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 ราย และนำมาปรับปรุงก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 6 ราย ที่มีคุณลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างแล้วนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะที่ได้จากการทดลองใช้แล้วจึงนำไปใช้ในการเก็บข้อมูล

3. ผลของการปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบย่อยโดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา กลุ่มทดลองรายด้านและโดยรวม ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผล

แรงงใจเป้าหมายในการเรียน	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ด้านการรับรู้ความสามารถของตน	การวัดก่อน หลังและหลังติดตามผล	2.605	2	1.303	107.388**
	ความคลาดเคลื่อน	.170	14	.012	
ด้านการมองโลกทางบวก	การวัดก่อน หลังและหลังติดตามผล	2.218	2	1.109	25.268**
	ความคลาดเคลื่อน	.614	14	.044	
ด้านการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน	การวัดก่อน หลังและหลังติดตามผล	1.516	2	.758	107.739**
	ความคลาดเคลื่อน	.098	14	.007	
ด้านความสามารถในการวางแผน	การวัดก่อน หลังและหลังติดตามผล	3.611	2	1.806	63.351**
	ความคลาดเคลื่อน	.399	14	.029	
ด้านการควบคุมตนเอง	การวัดก่อน หลังและหลังติดตามผล	3.041	2	1.521	95.622**
	ความคลาดเคลื่อน	.223	14	.016	
โดยรวม	การวัดก่อน หลังและหลังติดตามผล	2.473	2	1.237	163.858**
	ความคลาดเคลื่อน	.106	14	.008	

** $p < .01$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยของแรงงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา กลุ่มทดลอง ที่ได้จากการวัด 3 ครั้ง คือ ก่อนการให้การศึกษา กลุ่ม หลังการให้การศึกษา และ หลังการติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าการให้การศึกษา

ปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้างแรงงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษามีผลทำให้ค่าเฉลี่ยแรงงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา กลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผลแตกต่างกัน

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบย่อยโดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงงูใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา กลุ่มทดลองระหว่าง ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผลของนักศึกษา กลุ่มทดลองเป็นรายคู่ โดย post-hoc test วิธี Bonferroni

ช่วงเวลาการวัด	Mean Difference	SE	p-value
หลังการทดลอง – ก่อนการทดลอง (\bar{X} = 4.371, SD = .205) - (\bar{X} = 3.820, SD = .399)	.551	.053	.000
หลังการติดตามผล-ก่อนการทดลอง (\bar{X} = 4.581, SD = .235) - (\bar{X} = 3.820, SD = .399)	.761	.049	.000
หลังการติดตามผล-หลังการทดลอง (\bar{X} = 4.581, SD = .235) - (\bar{X} = 4.371, SD = .205)	.210	.022	.000

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 3 พบ ว่า ค่าเฉลี่ยแรงงูใจเป้าหมายในการเรียนของ นักศึกษา กลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การปรึกษา กลุ่มแบบบูรณาการ หลังการทดลองสูงกว่าก่อน การทดลอง (mean difference =.551) ภายหลัง การติดตามผลสูงกว่าก่อนการทดลอง (mean difference=.761) และภายหลังการติดตามผล สูงกว่าหลังการทดลอง (mean difference =.210) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงงูใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยรวมและรายด้าน ก่อนการทดลอง หลังการทดลองและหลังการติดตามผล

แรงงูใจเป้าหมายในการเรียน	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ด้านารับรู้ความสามารถแห่งตน	ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม	1.116	1	1.116	3.669
	ความคลาดเคลื่อน	4.260	14	.304	
	ภายในกลุ่ม:ช่วงการวัด (pre, post, follow up)	1.494	2	.747	57.901***
	การเสริมสร้างแรงงูใจเป้าหมายใน การเรียน×ระยะการวัด	1.125	2	.562	43.603***
	ความคลาดเคลื่อน	.361	28	.013	

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยรวมและรายด้าน ก่อนการทดลอง หลังการทดลองและหลังการติดตามผล (ต่อ)

แรงงใจเป้าหมายในการเรียน	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ด้านการมองโลกทางบวก	ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	2.005	1	2.005	4.859*
	ความคลาดเคลื่อน	5.777	14	.413	
	ภายในกลุ่ม:ช่วงการวัด (pre, post, follow up)	.982	2	.491	13.121***
	การเสริมสร้างแรงงใจเป้าหมายในการเรียน×ระยะการวัด	.843	2	.421	11.260***
	ความคลาดเคลื่อน	1.048	28	.037	
ด้านการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน	ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	.830	1	.830	3.179
	ความคลาดเคลื่อน	3.653	14	.261	
	ภายในกลุ่ม:ช่วงการวัด (pre, post, follow up)	1.374	2	.687	8.676**
	การเสริมสร้างแรงงใจเป้าหมายในการเรียน×ระยะการวัด	.389	2	.195	2.457
	ความคลาดเคลื่อน	2.217	28	.079	
ด้านความสามารถในการวางแผน	ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	4.037	1	4.037	6.769*
	ความคลาดเคลื่อน	8.349	14	.596	
	ภายในกลุ่ม:ช่วงการวัด (pre, post, follow up)	1.797	2	.899	56.058***
	การเสริมสร้างแรงงใจเป้าหมายในการเรียน×ระยะการวัด	1.814	2	.907	56.585***
	ความคลาดเคลื่อน	.449	28	.016	

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยรวมและรายด้าน ก่อนการทดลอง หลังการทดลองและหลังการติดตามผล (ต่อ)

แรงงใจเป้าหมายในการเรียน	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ด้านการควบคุมตนเอง	ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	3.735	1	3.735	14.556**
	ความคลาดเคลื่อน	3.593	14	.257	
	ภายในกลุ่ม:ช่วงการวัด (pre, post, follow up)	1.522	2	.761	82.808***
	การเสริมสร้างแรงงใจเป้าหมายในการเรียน×ระยะการวัด	1.519	2	.760	82.673***
	ความคลาดเคลื่อน	.257	28	.009	
โดยรวม	ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	2.138	1	2.138	9.414**
	ความคลาดเคลื่อน	3.179	14	.227	
	ภายในกลุ่ม:ช่วงการวัด (pre, post, follow up)	1.425	2	.712	90.878***
	การเสริมสร้างแรงงใจเป้าหมายในการเรียน×ระยะการวัด	1.031	2	.515	65.755***
	ความคลาดเคลื่อน	.220	28	.008	

* $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p < .001$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4 พบว่าแรงงใจเป้าหมายในการเรียนโดยรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ค่าเฉลี่ยแรงงใจเป้าหมายในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันและผลการทดสอบหลักของการวัดก่อนทดลอง หลังการทดลองและหลังการติดตามผล พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติ แสดงว่าค่าเฉลี่ยแรงงใจเป้าหมายในการเรียน โดยรวมระหว่างกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผลแตกต่างกัน ส่วนปฏิสัมพันธ์ร่วม (interaction effect) ระหว่างการให้การศึกษาแบบบูรณาการกับการวัดแรงงใจเป้าหมายในการเรียนโดยรวมก่อนการทดลอง หลังการทดลองและหลังการติดตามผล พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แสดงว่า ค่าเฉลี่ยแรงงใจเป้าหมายในการเรียน โดยรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อน การทดลอง หลังการทดลองและหลังการติดตามผล

ของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ เปรียบเทียบเป็นรายคู่ ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบย่อย โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระหว่าง ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผลของนักศึกษากลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมเป็นรายคู่ โดย post-hoc test วิธี Bonferroni

ช่วงเวลาการวัด	Mean Difference	SE	p-value
หลังการทดลอง – ก่อนการทดลอง ($\bar{X}= 4.098, SD = .377$) - ($\bar{X}= 3.811, SD = .333$)	.287	.029	.000
หลังการติดตามผล-ก่อนการทดลอง ($\bar{X}= 4.201, SD = .477$) - ($\bar{X}= 3.820, SD = .399$)	.389	.025	.000
หลังการติดตามผล-หลังการทดลอง ($\bar{X}= 4.201, SD = .477$) - ($\bar{X}= 4.098, SD = .377$)	.103	.013	.000

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 5 พบว่า ค่าเฉลี่ยแรงงใจเป้าหมายในการเรียนของ นักศึกษา กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการ ปรึกษาในกลุ่มแบบบูรณาการ หลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง (mean difference = .287) ภายหลังจากติดตามผลสูงกว่าก่อนการทดลอง (mean difference = .389) และภายหลังจากติดตาม ผลสูงกว่าหลังการทดลอง (mean difference = .103) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การอภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาพบว่า แรงงใจเป้าหมาย ในการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 341 คน

มีค่าเฉลี่ยโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับสูง แรงงใจเป้าหมายในการเรียนรายด้าน ประกอบด้วย 1) ด้านการรับรู้ความสามารถแห่งตน 2) ด้านการ มองโลกทางบวก 3) ด้านการกำหนดเป้าหมายที่ ชัดเจน 4) ด้านความสามารถในการวางแผน และ 5) ด้านควบคุมตนเอง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักศึกษามีระดับแรงงใจเป้าหมายในการเรียน ในด้านการรับรู้ความสามารถแห่งตน และด้าน ควบคุมตนเองสูงกว่าด้านอื่นๆ สามารถอธิบายได้ ว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีแรงงใจเป้าหมายในการ เรียน มีการความคาดหวังถึงอนาคต และพยายาม ที่จะตอบสนองความปรารถนาในการสำเร็จการ ศึกษา โดยมีครอบครัวเป็นผู้ที่สนับสนุนและ

รอกอยวันสำเร็จของนักศึกษา ซึ่งใกล้เคียงกับการศึกษาของ สิริพร ดาวัน (2555) พบว่าแรงจูงใจเป้าหมายสู่ความสำเร็จของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเขตภาคกลางตะวันออก มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจสู่ความสำเร็จโดยรวมอยู่ในระดับสูงมาก โดยด้านการรับรู้ความสามารถแห่งตนอยู่ในระดับสูงมาก และด้านกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน และด้านความสามารถในการวางแผนอยู่ในระดับสูง แมนฟิลด์และวอสนิทซา (Mansfield & Wosnitza, 2010) ได้ศึกษาแรงจูงใจของวัยรุ่นตามแนวคิดทฤษฎีเป้าหมายแรงจูงใจ เป็นการมองอนาคตเกี่ยวกับแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนตามบริบท โดยมุ่งให้ความสำคัญในสองเป้าหมายคือเป้าหมายทางการศึกษากับความสัมพันธ์ในสังคม พบว่าผลสัมฤทธิ์ของความสำเร็จตามเป้าหมายทางการเรียนและความสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียนวัยรุ่นอายุช่วง 12-13 ปี สูงกว่าวัยรุ่นอายุ 15-17 ปี รวมทั้ง การเรียน สัมพันธภาพ และบรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้มีความสัมพันธ์กับวัยรุ่นอายุ 15-17 ปี และสอดคล้องกับการศึกษาของ อูร์ปรีย์ เกิดในมงคล (2557) ที่พบว่า นักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร มีความหวังทางการศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับสูงและเมื่อพิจารณาตามลักษณะของความหวังทางการศึกษาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนวัยรุ่นมีความหวังทางการศึกษาด้านเป้าหมายทางการศึกษา ด้านความตั้งใจที่จะบรรลุเป้าหมายทางการศึกษาและด้านความพยายามและอดทนต่อการที่จะบรรลุเป้าหมายทางการศึกษาอยู่ในระดับสูง

2. ผลการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนโดยการเปรียบเทียบแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียน

ของนักศึกษา จากผลการวิจัยที่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 และ ข้อ 2 พบว่าการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการสามารถนำมาใช้ในการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษาได้ เนื่องจากการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำการให้การปรึกษากลุ่ม ตามทฤษฎีการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการโดยผู้วิจัยคัดเลือกทฤษฎีการให้การปรึกษากลุ่มแบบกวนิยม การให้การปรึกษากลุ่มแบบการรู้คิดและพฤติกรรม และการให้การปรึกษากลุ่มแบบการเผชิญความจริง ซึ่งมีความเหมาะสมโดยมีการผสมผสานทั้งแนวคิดและเทคนิคของการให้การปรึกษากลุ่มของทั้ง 3 ทฤษฎีมาใช้ในการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา ซึ่งสายสมร เฉลยกิตติ (2554) ได้กล่าวไว้ว่าการบูรณาการทฤษฎีและเทคนิคการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ มีส่วนสำคัญที่ทำให้กลุ่มนั้นบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งผู้วิจัยได้บูรณาการทฤษฎีและเทคนิคการให้การปรึกษากลุ่มแบบกวนิยม การให้การปรึกษากลุ่มแบบการรู้คิดและพฤติกรรม และการให้การปรึกษากลุ่มแบบการเผชิญความจริงโดยกำหนดแนวคิด เลือกเทคนิคให้เหมาะสมในการเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษานในแต่ละด้าน เมื่อนักศึกษาได้รับการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการส่งผลให้นักศึกษามีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ต่างๆ กันมากขึ้น เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม สามารถปรับปรุงและพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น

จากการสังเกตปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นกับสมาชิกในกลุ่มการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ

คือ การเข้าใจซึ่งกันและกัน การเห็นจุดแข็งและโอกาสพัฒนา การแลกเปลี่ยนเรียนรู้แนวทางในการปรับเปลี่ยนตนเองร่วมกันของเพื่อนสมาชิก การให้กำลังใจและการเสริมแรงซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดพลังใจ ความพยายามมุ่งมั่น มานะ อดทน ที่จะทำให้ตนเองบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ และการบูรณาการแนวคิดและเทคนิคของทฤษฎี การให้การปรึกษากลุ่มแบบภวนิยม การให้การปรึกษากลุ่มแบบการรู้จักและพฤติกรรมและการปรึกษากลุ่มแบบการเผชิญความจริงช่วยให้นักศึกษาเกิดการเชื่อมโยงระหว่างความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม ส่งผลให้เกิดความเข้าใจในความต้องการที่แท้จริงของตนเอง และแรงจูงใจที่ทำให้ความต้องการนั้นได้รับการตอบสนอง (Corey & Corey, 2006) ซึ่งในการพบกันครั้งแรก ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพ ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการให้การปรึกษากลุ่ม ประโยชน์ของการเข้าร่วมระยะเวลาและสถานที่ในการให้การปรึกษากลุ่ม และการพิทักษ์สิทธิแก่นักศึกษาที่เข้าร่วมการให้การปรึกษากลุ่ม โดยนักศึกษสามารถขอยุติการเข้าร่วมการให้การปรึกษาได้ตลอดเวลาในการวิจัยและไม่มีผลกระทบต่อนักศึกษา และผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟังอย่างตั้งใจ การยอมรับ การใช้คำถามปลายเปิด การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรง เป็นต้น

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่น และมีแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนที่มีลักษณะคล้ายกัน ส่งผลให้กลุ่มประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับที่ คอเรีย (Corey, 2000) ที่กล่าวว่า สมาชิกกลุ่มในการให้การปรึกษากลุ่ม ควรมีลักษณะคล้ายกัน วัยเดียวกัน มีความสนใจในปัญหาที่คล้ายกัน

จึงจะทำให้กลุ่มนั้นประสบความสำเร็จได้ จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า นักศึกษาขณะเข้าร่วมกิจกรรมมีบรรยากาศเป็นกันเอง กล้าแสดงความคิดเห็น เป็นตัวของตัวเอง มีความตั้งใจ ใส่ใจซึ่งกันและกัน กระตือรือร้น ตรงต่อเวลาในการเข้ากลุ่มทุกครั้ง ซึ่ง ดินค์เมเยอ (Dinkmeyer, 1968) และฟอสิท (Forsyth, 2006) กล่าวว่า กระบวนการกลุ่มเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ช่วยให้สมาชิกแต่ละคนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ร่วมกับวิเคราะห์ข้อมูล ประสพการณ์ทั้งทางบวกและทางลบรวมถึงผลกระทบต่างๆ ที่เกิดขึ้น ส่งผลให้สมาชิกเกิดความเข้าใจและสามารถที่จะแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ คอเรีย (Corey, 2004) กล่าวว่า การให้การปรึกษากลุ่มเป็นกระบวนการระหว่างบุคคลที่เน้นการตระหนักรู้เกี่ยวกับความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม โดยมุ่งเน้นการรู้จักตนเองและการพัฒนาตนเองให้เกิดพลังที่จะตอบสนองความปรารถนาตามเป้าหมายของตน โดยกลุ่มจะให้ความเห็นอกเห็นใจ สนับสนุนให้เกิดบรรยากาศแห่งความไว้วางใจ นำไปสู่การแลกเปลี่ยนและทำความเข้าใจกับสิ่งที่บุคคลวิตกกังวล กระบวนการกลุ่มเป็นการสื่อสารสองทางซึ่งจะกระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่มเกิดความคิด ความรู้สึกและแนวทางปฏิบัติใหม่ๆ ที่เกิดจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม (Wilson & Kneiesi, 1996) นักศึกษากลุ่มทดลองที่เข้าร่วมการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการครั้งนี้ สามารถพัฒนาตนเองให้มีแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนทั้งโดยรวมและรายด้านให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของ มงคล ศัยยกุล (2556) ที่พบว่ากลุ่มทดลอง

ภายหลังเข้าร่วมกลุ่มการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนเข้ากลุ่มและสอดคล้องกับการศึกษาของพรรณภา ส่งแสงแก้ว (2556) ที่พบว่า 1) หลังการทดลอง นักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนแรงจูงใจและการตั้งเป้าหมายในการเรียนสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมพัฒนาแรงจูงใจและการตั้งเป้าหมาย ในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2) นักศึกษากลุ่มทดลองมีความเห็นว่าการเข้าร่วมโปรแกรมพัฒนาแรงจูงใจช่วยให้นักศึกษามีการพัฒนาแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้น และสามารถตั้งเป้าหมายในการเรียนให้กับตนเองได้โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคทางการเรียน และรู้จักวางแผนการเรียน เพื่อให้การเรียนประสบความสำเร็จ

ข้อเสนอแนะ

1. บุคลากรทางการศึกษาสามารถนำรูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการไปเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา เพื่อสร้างฐานความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่ดี แต่ก่อนนำรูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการไปใช้ควรศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด การใช้เทคนิคต่างๆ จากผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาให้การปรึกษาก่อน
2. ควรศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. ควรมีการติดตามผลแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนหลังจากทดลองไปแล้ว 3 เดือน และ 6 เดือน เพื่อศึกษาความคงอยู่และการเปลี่ยนแปลงของแรงจูงใจเป้าหมายในการเรียนที่เกิดขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ข้อเสนอแนะในการตรวจสอบเครื่องมือ อาจารย์นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเขตกรุงเทพมหานครในการประสานงานและการเก็บข้อมูลการวิจัย และขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาได้สนับสนุนทุนในการศึกษาวิจัยนี้

เอกสารอ้างอิง

- ชัยญา ภาคอุทัย และวรากร ทรัพย์วิระปกรณ. (2558). ผลการศึกษากลุ่มทฤษฎีเผชิญความจริงต่อการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. *วิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา*, 12(2), 81-91.
- ทศพร อันสงคราม. (2545). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์*. วิทยานิพนธ์การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นฤมล สุ่นสวัสดิ์. (2558). การตั้งเป้าหมายของชีวิตและการทำงาน. *วารสารสารสนเทศ*, 14(2) 21-36.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภาน. (2543). *ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา*. กรุงเทพมหานคร: พัฒนาศึกษา.
- พรรณภา ส่งแสงแก้ว. (2556). ผลของโปรแกรมพัฒนาแรงจูงใจและการตั้งเป้าหมายในการเรียนที่มีต่อนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเอกชน. *วารสารวิชาการ*

- ศรีปทุม ชลบุรี, 14(3), 103-108.
- ภวิกา ภักษา. (2559). เรื่องพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตั้งเป้าหมาย เพื่อส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์*, 22(1), 137-151.
- มงคล ศักยกุล. (2556). รูปแบบการปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาราชภัฏ. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช: ม.ป.ท.
- ยุวดี เทียรประสิทธิ์. (2536). เอกสารประกอบการสอนวิชา จิตวิทยาวัยรุ่น. ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนวคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2555). *พลังกระบวนการเรียนรู้ มโนทัศน์ใหม่*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: เอส อาร์ พรินติ้ง.
- สายสมร เฉลยกิตติ. (2554). *การพัฒนาทุนทางจิตวิทยาเชิงบวกของพยาบาลวิชาชีพ โดยการให้คำปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการ*. ปรินญาณิพนธ์ดุฎฐิบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สิริพร ดาวัน. (2555). *การพัฒนารูปแบบการสอนคิดเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจเป้าหมายสู่ความสำเร็จของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏ*. ปรินญาณิพนธ์ดุฎฐิบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการเรียนรู้และการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน. (2560). *สถิติข้อมูลทางการศึกษา*. มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา. (อัดสำเนา).
- หัสติน แก้ววิชิต. (2559). ทำการศึกษาปัจจัยเชิงเหตุและผลของแรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ เขตจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน: การทดสอบทฤษฎีการกำหนดตนเอง. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์*, 22 (2), 48 - 64.
- อนุวัตร ศรีนวล. (2545). *ปัจจัยที่มีผลต่อภาวะรอพินิจทางการศึกษาของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตลำปาง*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชีวศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อริยา คุณา. (2546). *แรงจูงใจและอารมณ์*. ปัตตานี: สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- อริสา ภูริวัฒน์. (2553). *ผลของโปรแกรมพัฒนาการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3*. สารนิพนธ์การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุรปริย์เกิดในมงคล. (2557). *การศึกษาและพัฒนารูปแบบการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างความหวังทางการศึกษาของนักเรียนวัยรุ่น*. ดุฎฐิบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- Atkinson, R. C. (1990). *Introduction to Psychology*. New York: Harcourt Brace Javanavich.
- Corey, G. (2000). *Theory and practice of group*

- counseling* (5th ed.). CA: Thomson Brooks.
- Corey, G. (2004). *Theory and practice of group counseling* (6th ed.). CA: Thomson Brooks.
- Corey, M. S., & Corey, G. (2006). *Groups: Process and practice* (7th ed.). Belmont, CA: Thompson Higher Education.
- Deckers, L. (2014). *Motivation: Biological, psychological, and environmental* (4th ed.). Boston, MA: Allyn & Bacon.
- Dinkmeyer, C. (1968). *Reading in group counseling*. Pennsylvania: International Textbook Company.
- Forsyth, D. R. (2006). *Group dynamic*. CA: Thomson Higher Education.
- Houston, J. P. (1985). *Motivation*. London: Collier Macmillan Publishers.
- Jacobs, E., Masson, L., & Harvill, L. (2002). *Group counseling: strategies and skills* (4th ed.). CA: Brooks/Cole.
- Joreskog, K. G., & Sorbom, D. (1999). *Lisrel 18: New statistical features*. Chicago: Scientific Software International.
- Lambert, D. (2002). *Motivation*. Ball State University.
- Lunenburg, F. C. (2011). Goal-setting theory of motivation. *International Journal of Management, Business, and Administration*, 15(1), 1-6.
- Mansfield, C. F., & Wosnitza, M. (2010). Motivation goals during adolescence: A cross-sectional perspective. *Issues in Educational Research*, 20(2), 149-165.
- Ohlsen, M. M. (1970). *Group counseling*. New York: Rinehart and Winston.
- Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2004). *An Overview of self-determination theory: an organismic dialectical perspective*. In E. L. Deci & R. M. Ryan (Eds.), *Handbook of Self-Determination Research* (p.1-36) Rochester, New York, United States of America: The University of Rochester Press.
- Van Nuland, H. J. C., Taris, T. W., Boekaerts, M., & Martens, R. L. (2012). Testing the hierachicak SDT model: The case of performance-oriented classrooms. *European Journal of Psychology of Education*, 27(4), 467 - 482.
- Wilson, H. S., & Kneisl, C. R. (1996). *Psychiatric nursing* (5th ed.). CA: Addison - Wesley Nursing.
- Yamane, T. (1967). *Statistics: an introductory analysis*. New York: Harper and Row.